

Mia Peeters draagt ze in haar hart, de zeelieden. Meer dan twintig jaar lang bezocht ze in het ziekenhuis wekelijks zieke en gewonde zeelui – meestal mannen, en een enkele keer ook een vrouw. Hun dankbaarheid was hartverwarmend. Voor die trouwe vrijwillige inzet ontving ze uit de handen van de Antwerpse bisschop Paul Van den Berghe het gouden ereteken van verdienste.

Ilse Van Halst

‘De zeelui hebben mijn leven verrijkt’

MIA PEETERS

EIND vorig jaar werd ze tachtig, een mooi moment om afscheid te nemen van haar jarenlange vrijwilligerswerk in dienst van het Apostolatus Maris of het Apostolaat ter Zee.

Die inzet nam een aanvang toen Mia een prille 28 was. „Ik verzegelde mijn zus en haar vriendin. We verzorgden het onthaal van zeelieden tijdens ontspanningsavonden. Na de eucharistie volgde een praatje en een dansje. Omdat er toen vele Spanjaarden, Chileenen en Argentijnen aanmeerden in de Antwerpse haven, ging ik zelfs Spaans studeren in avondschool.”

– Later ging u zieke en gewonde zeelui opzoeken in het ziekenhuis?

Toen ik met pensioen ging, blies ik mijn vrijwilligersengagement nieuw leven in. Bang voor het spreekwoordelijke zwarte gat, engageerde ik me in de ziekendienst van het Apostolatus Maris, opgericht in 1959. De dienst werd in het leven geroepen omdat gehospitaliseerde zeelieden heel eenzaam zijn. Ze hebben hier geen familie of vrienden. En hun collega's krijgen hoe langer hoe minder tijd voor een bezoekje, omdat schepen almaar korter aanmeren. Toch hebben zij recht op aandacht.

En ze zijn ontzettend dankbaar. Eerst kijken ze vreemd op, maar als je uitlegt dat je komt vanwege het zeeapostolaat, onthalen ze je met open armen. Zo kwam ik in contact met alle soorten mensen – van dekmatroos tot kapitein en met zowat alle nationaliteiten, zelfs van onooglijke eilandjes in de Stille Oceaan. Thuis zocht ik altijd op waar ze vandaan kwamen. Bij een volgend bezoek nam ik dan een landkaart mee, zodat 'mijn patiënten' konden aanduiden waar precies hun thuis was te vinden.

– Meer dan twintig jaar lang bezocht u hen wekelijks. Was het stil aan welletjes?

We hebben een team vaste vrijwilligers, maar nieuwe krachten zijn altijd welkom. Met pijn in het hart zet ik er vandaag een punt achter, omdat mijn gezondheid

het niet langer toelaat. Wel blijf ik actief in mijn parochie in Berchem. Ik zing er in het koor en bezoek zieke en bejaarde mensen.

– Bezocht u enkel katholieke zeelui?

Nee hoor! Zonder onderscheid van ras, taal, cultuur of godsdienst konden ze op onze bezoekjes rekenen. Net zoals ze trouwens allen even welkom zijn in het Antwerp Seafarers' Centre, het zeemannshuis aan de Italiëlei. Sinds 1971 werken wij er oecumenisch samen met de Deutsche Seemannsmission, de Mission To Seafarers en de British and Interna-

tional Sailors' Society. Elke dag plegen de aalmoezeniers overleg en gaan ze op scheepsbezoek. Om contacten aan te knopen, om de zeelieden uit te nodigen naar het zeemannshuis, om hen te laten weten dat we er zijn indien ze iemand nodig hebben. In 2003 verwelkomden we maar liefst achtduizend opvarenden!

De meeste zeelieden zijn heel gelovig. Bij een bezoek beginnen velen spontaan over hun geloof, omdat ze zich niet goed voelen maar wel vertrouwen op God. Enkelen vroegen me voor hen te bidden, wat ik steevast beloofde én deed.

– Voelde u zich als frêle dame op uw gemak in hun gezelschap?

(Lachend) Anders dan vaak gedacht, zijn zeelui geen ongeschoren en indrukwekkend getatoeëerde bonken. Het zijn mensen zoals u en ik, sommigen met een gouden hart. Niet zelden begeleidde ze me hoffelijk naar de deur en de lift. Een Japanner maakte zelfs een buiging!

Op een keer ontmoette ik aan het ziekenhuis een groepje Cubaanse matrozen. Ze maakten zich zorgen om hun zieke makker. Hij was opgenomen, zij moesten afvaren. Ik stelde hen gerust en beloofde hun vriend geregeld op te zoeken.

Ik kreeg ook hopen kaartjes van zeelui die ik bezocht, de laatste tijd vaak in het Engels, omdat steeds meer Aziaten en mensen uit het gewezen Oostblok als zeeman aan de slag gaan. Om toch met hen te kunnen communiceren, ging ik een aantal jaren geleden Engels studeren.

Zo zond een kankerpatiënt me een ansicht uit Italië. (Mia diept het kaartje op uit een stapel met idyllische beelden uit exotische oorden.) „Ik zal nooit vergeten wat u voor me deed. U heeft me enorm gesteund.” Het zijn kostbare herinneringen, net als mijn dagboek waarin ik elk bezoek noteerde. Geregeld blader ik er nog in.

– Wat overkomt een zeeman zoal?

De meesten worden ziek onderweg. Anderen belanden in het ziekenhuis na een ongeval. Niet zelden gaat het om de scheepskok die zich sneed en de wonde niet verzorgde. Of om een breuk, opgelopen door onvoorzichtig omspringen met machines. Zo was er een Griekse kapitein die verscheidene ribben had gebroken bij een val van een scheepsladder.

Soms overlijdt een zeeman in het ziekenhuis. Ik herinner me nog goed een Grieks-orthodoxe kapitein. Hij was erg ziek en ik bezocht hem meermaals. Zijn vrouw, die uit Griekenland was overgevlogen, vroeg me een pope te zoeken. Na ettelijke telefoontjes vond

ik iemand die dezelfde dag nog langskwam aan het ziekbed. Enkele uren later overleed de kapitein. Zijn vrouw was me erg dankbaar.

– In de loop der jaren werd u kind aan huis in het ziekenhuis?

Elke week belde ik naar het Sint-Vincentius om na te gaan of er zeelieden waren opgenomen. Soms was er niemand, soms wel vijf tegelijk. Doorheen de jaren bouwde ik een hartelijke relatie op met de opnamedienst, die zelfs een planning voor me bijhield.

Vóór ik iemand bezocht, nam ik steevast

contact op met de verpleging om te weten of de zieke wel fruit of chocolade mocht eten. Als ziekenbezoekster namen we immers een kleinigheid mee. Soms hadden ze een besmettelijke ziekte en moest ik een beschermend pak aan, maar dat kon me niet tegenhouden! Ik had ook altijd wat tijdschriften en boeken uit de bibliotheek van het zeeapostolaat onder de arm. Met Pasen en kerst vrolijkten we de patiënten op met een geschenkje en een bloemetje.

Soms deed ik ook boodschappen voor hen. Iemand die in allerijl was opgenomen en geen tijd meer had gekregen om z'n spulletjes te pakken bezorgde ik een tandenborstel en nachtgoed. En ooit wilde iemand per se een groot kruisbeeld op zijn nachtkastje.

Ik onderhield ook goede contacten met de aalmoezeniers en de pastorale dienst van het ziekenhuis. Merkte ik dat iemand in de put zat, liep ik even langs om dat te signaleren, zodat ze de persoon in kwestie extra aandacht konden schenken.

– Hoe kijkt u aan tegen uw gouden ereteken?

Ik vind niet dat ik een beloning verdien. Velen doen vrijwilligerswerk en zetten zich jarenlang in voor hun medemensen. Ik ben al dubbel en dik beloond door de dankbaarheid van de zeelieden zelf. Ik ontmoette heel wat mensen en dat heeft mijn leven verrijkt.

© Wim Hendrix